ECLI:LV:AT:2022:0330.15890052015.7.L
Lieta Nr. 15890052015, SKK-117/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 30.martā

Tiesa šādā sastāvā: senatori Inese Laura Zemīte, Artūrs Freibergs, Sandra Kaija,

iepazinusies ar apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja Andreja Baumaņa kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2021.gada 11.maija lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572.pantā un 573.panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Aizstāvis A. Baumanis kasācijas sūdzībā lūdz atcelt Rīgas apgabaltiesas 2021.gada 11.maija lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā, jo tiesa apsūdzēto /pers. A/ nepamatoti atzinusi par vainīgu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 190.[1] panta pirmās daļas un 190.[1] panta otrās daļas.

Aizstāvja ieskatā apelācijas instances tiesa nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmo daļu un 564.panta ceturto daļu, jo nolēmumu motīvu daļā tiesa nav sniegusi atzinumus par apelācijas sūdzībā norādītajiem būtiskajiem argumentiem, kas ietekmē lietas pareizu izlemšanu. /pers. A/ celtā apsūdzība pēc Krimināllikuma 190.[1] panta pirmās daļas un 190.[1] panta otrās daļas ir nekonkrēta, jo tajā nav norādīti konkrēti tehniskie līdzekļi un rīki, kas tika izmantoti pasta sūtījumu veikšanai, un pasta sūtījumu apmaksas veids. Turklāt atbilstoši celtajai apsūdzībai aizliegto vielu nelikumīgu pārvietošanu pāri Latvijas Republikas robežai veikusi apsūdzībā norādītā precīzi nenoskaidrotā persona no Nīderlandes Karalistes. /pers. A/ nav veicis aktīvas darbības. Šāda nekonkrēta apsūdzība liegusi iespēju pārbaudīt tās pamatotību tiesas sēdē un īstenot aizstāvību. Pirmās instances tiesa nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 527.panta otrās daļas 1. un 2.punkta prasības, kā arī pretēji likumā noteiktajai kompetencei pēc savas iniciatīvas spriedumā ir konkretizējusi apsūdzētā darbības, pielāgojot apsūdzību noziedzīgo nodarījumu sastāvu pazīmēm.

Atzīstot /pers. A/ par vainīgu Krimināllikuma 253.[1] panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, tiesa ar pierādījumiem lietā nav pamatojusi apsūdzētā nodomu realizēt narkotiskās vielas. Pretēji tiesas secinājumiem no liecinieku /pers. B/ un /pers. C/ liecībām nav secināms, ka narkotiskās vielas viņi iegādājušies no apsūdzētā. Šo liecinieku liecības ir vispārīgas, un tās nav izmantojamas /pers. A/ vainīguma pierādīšanā Krimināllikuma 253.[1] panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā. daļas.

Tiesa, nosakot brīvības atņemšanas sodu, piemērojusi Krimināllikuma 49.[1] panta nosacījumus, taču nav noteikusi brīvības atņemšanai alternatīvu soda veidu, jo nav ņēmusi vērā apsūdzētā personību raksturojošas ziņas un apstākli, ka apsūdzētais sekmējis trīs smagu un sevišķi smagu noziegumu atklāšanu.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā lūdz mīkstināt sodu, ņemot vērā, ka iepriekš nav sodīts, citus likumpārkāpumus nav izdarījis un viņa apgādībā ir personas ar invaliditāti.

Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmā daļa noteic, ka pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Atbilstoši minētā panta trešajai daļai kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka aizstāvis kasācijas sūdzībā pamatā atkārtojis apelācijas sūdzības argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka pirmās instances tiesa spriedumā ir norādījusi katra Krimināllikuma 190.[1] panta pirmajā daļā un 190.[1] panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, kas nosaka juridisko kvalifikāciju. Aizstāvja norādītos apstākļus – tehniskos līdzekļus, sūtījuma veikšanā izmantotos rīkus un apmaksas veidu – apelācijas instances tiesa atzinusi par fakultatīviem, un secinājusi, ka to nenorādīšana apsūdzībā neliedz apsūdzētajam saprast apsūdzības būtību un īstenot tiesības uz aizstāvību.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa nav pārsniegusi savu kompetenci, jo nav paplašinājusi celtās apsūdzības robežas un nav grozījusi pirmstiesas kriminālprocesa laikā celto apsūdzību. Pamatojot argumentus par apsūdzības nesaprotamību un nepamatotu paplašināšanu, aizstāvis faktiski pauž viedokli par zemāko instanču tiesu sniegto pierādījumu izvērtējumu un to pietiekamību noziedzīgo nodarījumu faktisko apstākļu pierādīšanā. Pierādījumu vērtēšana ir tās tiesas kompetencē, kas izskata, lietu pēc būtības.

Izvērtējusi pierādījumus lietā, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka tie ir ticami un attiecināmi uz noziedzīgo nodarījumu faktiskajiem apstākļiem, un pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai Krimināllikuma 190.[1] panta pirmajā daļā un 190.[1] panta otrajā daļā paredzētajos noziedzīgajos nodarījumos. Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka apsūdzētais veicis aktīvas darbības, lai pārvietotu narkotiskās un psihotropās vielas pāri Latvijas Republikas robežai. Pirmās instances tiesa pamatoti apsūdzētā /pers. A/ darbībās konstatējusi visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 190.[1] panta pirmajā daļā un 190.[1] panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu sastāvu pazīmes, un atzinusi, ka viņa vainīgums pierādīts ārpus saprātīgām šaubām.

Apelācijas instances tiesa atzinusi par pamatotiem pirmās instances tiesas atzinumus par apsūdzētā vainīgumu Krimināllikuma 253.[1] panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā. Tiesa pievienojusies pirmās instances tiesas veiktajam pierādījumu izvērtējumam, tajā skaitā par /pers. B/ un /pers. C/ liecību ticamību un attiecināmību, un atzinusi, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts realizācijas nolūks, uz ko norāda arī apsūdzētā /pers. A/ un /pers. D/ dzīvesvietās izņemtie priekšmeti, uz apsūdzētā rokām atrastie amfetamīna grupas atvasinājumi, apstāklis, ka apsūdzētais narkotikās

vielas pats nelieto.

Senāts atzīst, ka aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti par Kriminālprocesa likuma 527.panta otrās daļas 1., 2.punkta, 562.panta pirmās daļas un 564.panta ceturtās daļas pārkāpumiem ir saistīti ar nepiekrišanu tiesas atzinumiem par lietā esošo pierādījumu un faktisko apstākļu izvērtējumu un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas lēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmo un trešo daļu.

Kriminālprocesa likuma 572.pants noteic, ka kasācijas sūdzībā vai protestā jāiekļauj tajā izteikto prasību pamatojums ar norādi uz Krimināllikuma pārkāpumu vai šā likuma būtisku pārkāpumu.

Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ un aizstāvja A. Baumaņa kasācijas sūdzību argumenti par apsūdzētajam noteikto sodu neatbilst Kriminālprocesa likuma 572.panta prasībām, jo nav pamatoti ar Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma normu būtisku pārkāpumu.

Ievērojot minēto, lietā ir konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I.L. Zemīte A. Freibergs S. Kaija